

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ADEU, ANY VELL!

—Bon vent... i barca nova!...

Bon any nou!

El tomb de l'any, el pas d'un any a un altre... Cadascú, en la seva vida, ha vist tantes vegades aquest moment com anys compta ell mateix. I, no obstant, per a tots, joves i vells, l'arribada de l'any nou porta sempre un aire de novetat, que és com dir un aire d'alegria i d'esperança. Ja sabem que quasi sempre, l'any nou ens fa caure en la desil·lusió. Però ens agrada el dolç engany de l'any nou i la vida nova.

Qui pot privar el vol del desig? Qui pot renunciar a encendre un dia els llumets de l'esperança?

Doncs que voli el nostre desig de ciutadans i que la clara esperança ens il·lumini en la primera hora de l'any nou.

Bon any per tu, Llibertat, que gemegues en un recó, arraulida.

Bon any per tu, Justícia, que has rebut ferides greus dels grups en lluita de sang.

Bon any per tu, Humanitat, convulsa encara pels efectes de la gran crisi del món.

Bon any per tu, Catalunya, que et quedes tota sola davant la porta tancada, mentre les teves germanes recobren el lliure ús de la seva sobirania...

Bon any nou!

Comparacions depressives

I que era com el ministre permanent de Relacions Estrangeres, En Bherlot, ha presentat la seva dimissió i a l'hora d'escriure aquest comentari el ministeri Briand està en perill. Refermant la dimissió i com demostració de que en l'episodi existia una immoralitat, al menys política, la Cambra francesa ha votat una proposició declarant la incompatibilitat dels càrrecs polítics i parlamentaris amb els de concellers de societats financeres.

Un germà d'En Bherlot era un dels concellers de la Banca de Xina, constituïda amb capitals francesos. La Banca de Xina estigué a punt de fer fallida, i En Bherlot, per medi d'un subterfugi telegràfic, aussilà a la banca dirigida, en part pel seu germà, projectant damunt d'ella el crèdit de França. Un periòdic descobrí l'afer i En Bherlot restà amb la tara d'abús de confiança oficial i d'extralimitació. Coincidiren en l'atac els periòdics monàrquics i els d'En Caillaux. Bherlot, dirigia la pau, però també havia dirigit la guerra diplomàtica de la guerra. Els extrems coincidien.

Però la França serà sempre la França del Panamà. Podran fer-se en ella tènibles combinacions polític-financeres, però descobertes, són castigades, no ja amb l'exoneració, sinó amb la ferma eficàcia del codig. Se comprèn la immoralitat, però no's perdona, sobre tot quan s'ha faltat a tota discreció.

A Espanya s'han produït sempre casos molt més greus que el d'En Bherlot. Estan passant actualment. Consellers de companyies, directors de finances ho són tots els ministres i ex ministres, i n'obstant se considera perfectament compatible, donant-se el cas de que un ex ministre d'Hisenda el senyor Leonard Rodríguez i En Cambó, actual ministre, se reuneixin posant despatx únic i enviant als bancs i homes d'affers una circular, pels dos firmada, oferint els seus serveis especialitzats. Més, encara. El mateix Cambó, temps enrera, defensà en les pròpies Corts, el dret de l'home polític a ésser home d'affers, i ningú protestà, perquè tots ho eren o havien entrat en el parlament per a ésser-ho. I quan ha vingut la desfeta del Banc de Barcelona, cap responsabilitat ha estat exigida, però En Cambó ha pogut complir la seva paraula d'ésser un advocat especialista en les qüestions financeres.

França és república, democràcia vivent, parlament sensible. Per això reacciona contra els delictes i contra les greus incorreccions. Espanya és tot lo contrari, monarquia, parlament insensible, i per això presència la apoteosi de l'advocat tènol que planta el seu bufet en els ministeris i en les cambres.

PARADOX

EL TEMPS A L'ANY NOU

—Apa, infantó, comença a caminar que jo et daré la mà per fins que pugues; potser amb el sermó que't vaig a dar perdís infants rampells, temors porugues.

El teu antecessor ha estat tan vil, que m'ha titllat cent cops d'airabiliari; ja no sóc aquell vell xacrós i humil, el poble m'ha negat son incensari.

El poble em creu autor dels disbarats que soportà amb paciència cristiana: la guerra del Marroc, els atemptats, els rius eixits de mare, el fred, la gana, la puja dels queviures i els lloguers, la invasió del microbi de la tisi, la traïció dels homes davanters, republicans de pega, fills del vici.

Jo passo sobre'l món com pelegri que no demana res ni res ofrena; i a tu el tenir principi i tenir fi d'individualitza, et taxa, et frena.

Et daré dotze mesos de ma vida, prò no vull culpes filles del teu mal; també et faig d'ò de la glòria exquísida que assaboreixis si ets savi i formal.

Renúncia a tota fama, m'aconcento en fer canit solet i majestuós, s'òrt a tot aldarull, i t'ho assabento perquè no se'm judiqui presumptuós.

A. COSTA I SENDRA

La revolució dels sagristans

I ha algún novel·lista que necessiti argument per a una novel·la? Doncs li oferim uns fragments de la informació sensacional, una mica refredada, que publica *La Correspondencia de España*, a propòsit de la detenció, a Berlín, d'En Lluís Nicolau i la seva muller.

En aqueixa informació, i al final, com un tro d'aquells que posen fi a un castell de focs, *La Corres* ens fa saber que Trotski, el terrible Trotski, el Napoleó bolxevic, ha elaborat un pla, amb tots els ets i uts, per a provocar la revolució a Espanya.

Trotski, especialista en revolucions i que ha passat una temporada a la península ibèrica, algunes presons de la qual coneix molt bé, ha redactat la recepta revolucionària que, aplicada degudament, farà que esclati aquí, qualsevol dia, la revolució social. Així ho diu *La Corres*, i nosaltres trobem que no té res de sorprenent que un revolucionari elabori plans de revolució.

Però *La Corres* dona sobre el pla de Trotski uns quants detalls que'ns han estranyat una mica. Diu la informació al·ludida que al pla consta fil per randa tot allò que cal fer per a aconseguir la desmoralització de les organitzacions burgeses: Exèrcit, Marina, Cossos buròcràtics, carters, periodistes i fins... el clero.

Trotski es preocupa del clero de l'Estat espanyol des del punt de mira revolucionari. En això sí que no s'hi veu el talent del governant vermell. El clero espanyol, instrument de revolució social? El company Trotski està mal informat.

I, no obstant, *La Corres* dona detalls concrets sobre les projectades maniobres cleri-

cals de Trotski. Assegura que fins els sagristans han estat objecte, col·lectivament, d'un estudi per part dels Soviets russos.

Es veu que els Soviets deuen ésser molt estudiosos, perquè aquesta serà la primera vegada que s'hagi fet un estudi col·lectiu sobre els sagristans. Ens agradaria saber què diu aqueix estudi. Llàstima que el seu caràcter de document confidencial no permeti la seva publicació.

Cal creure que, a més de l'estudi col·lectiu sobre els sagristans, Trotski i els Soviets han fet també l'estudi, igualment col·lectiu, dels escolanets i dels campaners. A la revolució social els campaners hi poden contribuir molt. Les campanes, en mans dels revolucionaris, són un gran instrument de revolució i d'acció. Convé que els sagristans, quan hagin de donar el crit, puguin comptar amb els campaners.

FULMEN

ADÉU, 1921!

Adéu, anyot de «tragèries»; any de guerra, d'atemptats, de patronals, sindicats, de crisis i de... misèries.

Els anys (si's vol observar) corren, volen en temps breu; emprò tu... Mare de Déu i que has tardat a passar!

No arribo a entendre quin astre t'ha guiat, any perdulari... Creu-me que en el calendari hi hauràs deixat un mal rastre.

Arri, allà! Vés, toca'l dos, que no ets digne de confiar-te, ni en el segle registrar-te per barbre i escandalós.

Si a les olles (com es diu) solen assemblar-s'hi els testos, ves-te'n amb ton fill... i llestos... Amb anys així, un hom no viu.

Vaja, adéu, any de «tragèries», any de guerra i d'atemptats, de patronals, sindicats, de crisis i de... misèries!

PEPET DEL CARRIL

El balanç d'En Barra

Aquest subjecte que tenim el gust de presentar als nostres llegidors no té talent, però té enginy; no té fortuna, però té diners; no té modors, però té poca vergonya, i l'una cosa va per l'altra. Nosaltres no li coneixem bens de cap mena. Aquella torre d'En Barra que's troba anant de San Vicens a Tarragona, no és seva. Està ficat en molts negocis, però en cap hi té diners. Al contrari: és ell qui té diners dels negocis.

Aquests dies anava tot atrafegat. Marxava dejorn del café i fins dos o tres dies arreu no li havíem vist el pèl. Ahir vàrem veure'l amb la cara escampant satisfacció.

—On t'havies ficat, Barra?—varem preguntar-li.

—Noi, he tingut molta feina amb el balanç.

—Balanç? I, de quin negoci?

—Del meu, del propi.

—Del teu? No sabem que tinguessis cap comerç ni cap indústria.

—Vaia! I una indústria que dona molt. A tu que ets de confiança, ja te la explicaré.

—Digues.

—Jo tinc molts i bons amics, i com que això de les amistats és com les cireres, que tires d'un parell i te'n segueixen un grapat, cada dia és més nombrosa aquesta colla de bons amics meus. Durant l'any la meua indústria consisteix en explotar aquests amics inventant empreses i endosant-los accions; emmatillevant-los grans quantitats, perquè tres pessetes no me les deixarien; fent-los comandataris de garages, de carboníferes i d'altres negocis estrafalaris. En una paraula: saquejant-los l'ermilla. Tot ho apunto escrupolosament i al cap de l'any faig el meu balanç. El meu passiu són les quantitats rebudes i, naturalment, gastades. A l'actiu hi poso la llista dels meus amics amb el capital probable que els queda. Quan ho tinc tot sumat, passo una esponja sobre el passiu

i la suma de l'actiu és el capital que'm queda per a l'any que vé.

—Molt bé, noi! I per la cara de content que fas, aquest any deus haver fet un balanç magnífic, eh?

—De primera. He fet uns quants amics nous que tenen molta pasta i els amics antics s'han guanyat la vida en els seus negocis particulars. El meu actiu ha pujat d'alguns milions i en quant al passiu... ja ho veus: no dec res.

I ve't aquí com ha fet un balanç excel·lent aquest any En Barra.

JEPH DE JESPU

A UN SARRIANENC

Io't planyo, avui, sarrianenc amic, per la vida local que ja t'espera; tu que de segles, en modesta esfera, vivies isolat sense fadec.

Aquell dolç mig, entre pobret i ric, on s'hi escau potser ditxa propera, te'l pertorba i te'l pren qui's desespera pel viure fals, bo-i rebutjant l'antic.

Adéu ton benestar, ta placidesa, als rengles formaràs de la Comtesa arborada d'un gran expandiment.

Adéu menjar polit, carn sanejada, vi sense adob, i llet pasteuritzada; prò, en canvi, ets ciutadà; no estàs content?

FERÉSTEC

Convenen mans netes

I Parlament, que és la major ocupació dels comentaristes polítics, ha sospès temporalment les sessions.

Els diputats se reintegren a les llars respectives, després d'una temporada de treballar com bastaixos. Vist lo que suen, lo que pateixen, seria bo augmentar la quantitat que mensualment cobren. Cinc centes pessetes són en realitat pocs diners per a un representant de la pàtria.

No és lo pitjor que els diputats cobrin poc. Lo que verament indigna, lo que treu de tino, és que sobre haver de treballar com uns remalaits, sobre les molèsties que el càrrec comporta, sigui la feina tan poc agrada com ho és.

Generalment, es complau l'opinió en dir pestes dels malhaurats parlamentaris als que sol cobrir de fàstics. Als que fa responsables de les malvestats que pesen damunt el país. Als que blasma en termes gens falaguers.

Ara, amb motiu de la suspensió de les sessions de Corts, ha desterrat bona part de la premsa els tòpics que ens sabem de memòria respecte a la incapacitat dels diputats i a la ineficàcia del Parlament.

Per milionèssima vegada s'ha dit que no és el Parlament la representació viva i exacta de l'opinió espanyola, que exceptuant raríssimes excepcions fan cap al Congrés, de una part, la taifa de vividors de la política, tan nombrosa a casa nostra; d'altra, els professionals de les idees. Lo que manca per a completar el total ho donen els representants de les grans companyies i les grans empreses; els fills i gendres dels personatges polítics; els presumits que han comprat l'acta, com se compra un automòbil o una joia per a l'amant.

D'aquest retrat del Parlament se n'ha fet, com deiem suara, una reproducció tirada a milers d'exemplars. Els diputats que així bescantem, els homes que presentem com un flagell, són els cridats a entendre en la marxa i resolució dels plets paorosos que la realitat planteja cada dia; els assenyalats a decidir el nostre destí com nació. Voleu una desgràcia més tremenda?

Es vol que diputats d'aquesta mena decideixin en l'assumpte de les recompenses a donar als militars que combaten al Marroc. Es demana que els actuals parlamentaris, tarats política i moralment, resolguin amb el seu vot un projecte de la índole que són les recompenses a l'exèrcit, molt per damunt de les baixes maniobres i les misèries de la política.

Els que tal pretenen presten a la causa militar un flac servei. Més que l'interès pro-

pi, abans que l'afany de veure premiat el noble esforç, convenen a l'exèrcit el prestigi i la serietat del cos.

La glòria que als valents, als herois es donaria, perdria el seu encís i la seva significació si la consciència dels cridats a distribuir-la no estés exempta de les impureses de que malhauradament acusem als diputats.

NADAL

Pel sortós que ha tret la grossa; per qui té plena la bossa del simpàtic diner; per qui tot va vent en popa, per qui sols amb ditxes topa, bella nit la de Nadal!
Més per qui sa mala estrella li fa fé avui centinella, de peu dret com un puntal; per qui el goig les portes tanca; per la llar que el fill hi manca, mala nit la de Nadal!

Per la casa afortunada on hi bronz la sotregada del afecte paternal i l'amor, santa paraula! Junta a tots, voltant la taula, bella nit la de Nadal!
Per qui lluny, als seus enyora; per qui a un ser estimat plora; per qui avui no té ni un ral; Per l'obrer que es troba en vaga i ningú el jornal li paga, mala nit la de Nadal!

FRANCESC MARULL

A prova de bomba

Les festes de Nadal han sigut causa de que s'operés en el món polític de Madrid una dispersió general. Bona part dels ministres, aprofitaren les Pasqües per a xalar-se-la a provincies. Els diputats, sospes temporalment les tasques parlamentàries, es reintegraren a les respectives llars. El poble madrileny, com tots els anys per aquest temps, ha respirat lliurement durant unes hores, que segurament li hauran semblat curtes. Els provincians (?), en canvi, tingueren de carregar amb la ronya política, que mala fi faci cent vegades.

Hores abans del llicenciamient temporal de que parlem, ens sobtaren els telegrames amb la nova de que apuntava al horitzó la amenaça d'una crisi. Conseqüència del canvi de govern, la possibilitat de que les actuals Corts no tornin a reunir-se. La remor no ha impressionat a ningú. Estem tan avessats a mudar de ministeri com qui muda de camisa, que no ens vé de tanto més o menys. Poden o no poden reunir-se les Corts que actualment estan en vaga. Pot convocar-se el poble a noves eleccions. Lo que no admet dubte, és que adoleixeran les que vinguin dels mateixos pecats de les que ara tenim.

No és el govern ni és el Parlament lo que interessa canviar. El mal d'Espanya rau exclusivament en el règim. Les Corts no són al cap d'avall altra cosa que la resultància d'un sistema que's troba a les acaballes. Tallarem una branca i una altra, i una altra, pensant extirpar un mal que arrenca de la soca. Tant com no anem de dret a aquesta, haurem de donar-nos per definitivament perduts.

D'aquí que a l'anunci d'una nova crisi no experimentem fret ni calor. D'aquí que davant la nova de la proximitat d'unes eleccions legislatives, restem indiferents. El flagell que corseca a Espanya, el corc de la nostra desventura, demana mides radicals que no poden aplicar-se si no és fent un va-i-tot.

Lo probable, per no dir segur, és que la predicció de la crisi, resulti, al cap d'avall, una de tantes fantasies. El fet de que s'escumbés la cosa en vigílies de Nadal dona lloc a greus sospites. Al menys no és la època actual la més apropiada per a parlar de modificacions ministerials, que com han indicat suara, no tindrien més eficàcia que la que exerceix una cataplasma aplicada al llombrigo.

Ganes, tot plegat, de torbar la digestió

del gall a les dotzenes de senyors que manen. Sense pensar que la duresa de la seva pell, tant com la del seu cor, els immunitza contra tota mena de disgustos.

Febrositat bancària

Per instal·lar bancs de crèdit sempre hi ha algú *Salamanca*; heu's aquí perquè no manca qui cerqui fer-se un bon rèdit! Que fa trontolls i s'enfonsa algú Banc fort i de fama... res hi fa; ningú s'escama i altre cop a fer de *llonza* tots els comptacorrenistes de la família dels *cebes* i alguns *semi senyó-Esteves* tan benèits com egoistes.

En l'actualitat el fort és, en la vida bancària, la divisa monetària; i hi ha qui vol provar sort obrint al Passeig de Gràcia, perquè faci més efecte, els següents Bancs que, en projecte, té la *Sort* o la *Desgràcia*: El colossal Banc d'*Estalvis*, el de *La Plata*, el del *Courre*, el de *l'Alsina*, el del *Roure*, el de *Restinc*, el d'*Inalbis*, el de *Sant Pau*, *Santa Petra*, *Sant Sevè*, *Sant Honorat*, el de *Sant Prim*, *Sant Conrat*, i el de *Xauxa*, etcetra, etcetra. Gairebé fins fa pensà si tants Bancs seran rateres per caçar-hi en llurs *gateres* als incautes. *Chi lo sal!*

No m'estranyaria veure, si no hi posa, algú, entrebancs, per tot arreu molts més bancs... que persones per a seure.

AGUILETA

Les minories

Molt s'és dit de la idealitat de les masses, però tot quant d'això s'ha parlat es fonamenta al cim d'una base falsa, ja que la massa en sí no té ni pot tenir cap idealitat. La massa és molt abstracte per a poguer-li atribuir cap fi en la seva marxa que fa a cegues, portada sols per l'instint com qualsevol altre dels accidents de natura. Ella pot sols moure's alguna vegada als impulsos de fortes sotragades, produïdes pels ideals en palestra, però un cop realitzat l'esforç, si una potent minoria amb força i idealitat no sosté la energia, lo fet reacciona i destrueix sa mateixa obra.

Quina és la conseqüència d'això? Doncs, que sols les minories estan posseïdes de criteri i que pensar amb la massa és somniar una de les més gran utopies. Ella serà sempre el ferro fret, on el mall del forjador d'idees xocarà inútilment, poguent molt poques vegades donar-li una forma que s'avinqui a sos predicaments.

Per nosaltres, aquesta massa, és formada per tots aquells sers de qualsevol condició que no són vinguts per una idealitat. Assortadament aquests no són molts, però són els suficients per a entorpir la marxa dels altres. Però i si encara només fossin ells, el mal potser no seria molt greu, mes a ells s'hi afegeix una altra variació—podríem dir—que tinguent una idealitat procuren amagar-la, fent que's cregui que no en tenen tampoc. Es ella, doncs, com el buid que en una maquinària resta entre mig d'un engranatge i l'altre, és menys encara, ja que sense el buid no hi hauria l'engrenatge, i ells, més que facilitar, destorben.

Veritat és que tota afirmació, per ésser més rotunda, necessita d'una negació i sols per aquesta llei fatal pot justificar-se sa existència. Ideològicament parlant sols tenen valor positiu les minories i aquestes s'estenen des del cim més enlairat fins al més profund abim de l'humanitat. Són elles, com ja hem dit, els engranatges que posen en moviment el rellotge del pensament.

Nosaltresensem quiscunes vegades si és prou justa la divisió que's fa dels homes

per classes i estaments, i ens sembla poder dir que no. Trobem més acertada la divisió per minories. Se'ns dirà, potser, que resulta així més gran la confusió existent. Potser tingui raó qui això digui, però resulta més exacte l'expressió.

Que seria així més subdividida del que és la Societat, també; però les divisions no ens espanten quan són justes i raonades. Creiem nosaltres que aleshores seria més positiva la força del treball, tant del muscular com del de la intel·ligència.

Avui una barrera separa molt profundament als homes, la classe, i els aparta del treball en comú. La Intel·ligència troba molts cops barrat son pas per una paradoxa, la classe. El treball així mateix lligat es troba molts cops i és el que més. I si no mirem quan saltant pel cim d'aquesta suposada barrera es vol saltar el que hiperbòlicament ells mateixos s'anomenen classe, sigui d'un cantó o bé d'un altre, s'escandalitzen com verges castes.

Com, aquestes que deshonren nostra classe, han volgut embrutar-se ajuntant-se amb aquells?—exclamen els uns.

—Amb quin atreviment es burlen de nosaltres aquells traidors, agermanant-se amb els enemics de nostra classe?—diuen els altres.

I així insòlitement sentim exclamar a milers de veus, parlant totes elles en nom d'un amor, d'una justícia i no sé quantes coses més. Tinguent en nom de l'amor, odi; fent atropells en nom d'una justícia i junyint en nom de la llibertat. Paradoxa.

No són aquells que han saltat per sobre els convencionalismes l'ànima d'una activitat? Doncs més que unes classes que els parteix minvant son valor no són una minoria que és l'engranatge de la gran màquina social? Que això és tornar a temps pretèrits? Ningú ha pogut provar encara que les noves societats no s'assimilin, coses que del pretèrit els ensenyà l'història; molt al contrari, molts passos que foren donats en èpoques remotes són repetits en el present, ajuntant-hi en ells l'estudi i les ensenyances rebudes de l'història.

Assortadament l'exaltació continua que avui es fa del tòpic classes, potser farà que aquest es gastí més depressa del que s'han gastat molts dels que han servit de graó per a que l'humanitat donés un pas més cap a l'albir del millorament.

Molts dels components d'aquestes mateixes classes veuen ja que això sols és una altra denominació donada als successors dels patricis i plebeus de la societat moderna tornant amb això a recaure a la repetició dels fets de la història si no en tot, en part de la forma.

Deuen, al nostre entendre—i no pretenem pas ésser els descobridors d'aquesta teoria—morir les classes per a donar pas a les minories i ens sembla que no és altra cosa lo que ara amb tant do'or està infantant el món.

NARCÍS DE SOUS

Notes de fora

Sant Quintí de Mediona.—Victima d'una afecció pulmonar, rera una operació quirúrgica, ha deixat d'existir a Barcelona el ferm lliurepensador Josep Nadal i Pomés.

El seu enterrament, de caràcter civil com cal a un emancipat de tota falòrnia clerical, constituí una palesa manifestació de simpatia envers l'amic i la família desolada que ha deixat.

Rebi aquesta la seguretat del nostre condol més pregon.

1921

Avui, allà a mitja nit, l'Any plegarà. Així està escrit! Aquest mutis esperat, com deu ser considerat? Pels que no tenen memòria farem un xiquet d'història.

El dia que va arribar, recordeu com va parlar? «Molt senyors meus—ens va dir— quedareu contents de mi. Conec per persones sèries totes les vostres misèries. Sé que'l món està abatut i que això és un camp perdut. Però, amb seny i voluntat, veureu quins canvis, aviat!

»Lo primer que penso fer és posar-vos sa el diner Per què la vostra pesseta no ha d'estar bona, pobreta? Per què el franc ha de valgué una mica més que re?

»Després veuré d'arreglar el conflicte del menjar. Vull que la llet no es bategi, vull que la carn no escassegi. Vull que les vulgars patates us resultin més barates. Vull lograr, dit en breus mots, que hi hagi teca per tots.

»Aquests punts solucionats, m'encararé amb els Estats. —Per quin motiu—els diré— la guerra no ha acabat bé? Què són tantes diferències entre les vàries potències? La pau no ha sigut firmada? Doncs, llestos: una abraçada. I el qui torni a remugà cregueu que's divertirà.—

Així va parlar l'Any nou el jorn que sortí de l'ou. I de quin modo ha complert, el trapissonda, el cap verí?

Crec del tot innecessari fer dels seus fets l'inventari. En rigor, no ha atingut res del que'ns havia promès. El món, com veieu, està pitjor que quan ell va entrà. La pau, tot just aguantant-se; les potències, barallant-se. El francès cops a l'anglès i l'anglès, surra al francès.

Aquí, malestar, rancúnies, cares pansides i angúnies. Tenim guerra perquè sí, disputem amb el veí. Hi ha «quebras» per tot arreu, el pa no baixa de preu. La carn quasi sempre ens falta i la pesseta, malalta!

A un Any de tal condició podem enyorar-lo? No. Quan se'n vagi, ben segü que no'l detindrà ningú. I fins hi haurà molta gent que encara dirà: Bon vent!...

C. GUMÀ

No curarem mai

ls comentaris que aquests dies s'han fet a propòsit de l'acabament del termini fixat al *modus vivendi* comercial amb França, han donat lloc a una part de la premsa per a escriure una sèrie de bestieses, que tindrien el mèrit de la novetat si no ens les sabessim de memòria.

Ximple hem vist, que pel fet de disposar d'una ploma i de les planes d'un diari, ha parlat de la conveniència de declarar la guerra a la nació veïna. La impremeditació i la ignorància han fet, com sempre, de les seves.

En queixar-se de les pretensions de França, han recordat els patrioters els dies de la guerra europea, calificant a aquella d'oblidada i desagradada. Com si no hagués pagat amb bona moneda els *saldos* que els traficants espanyols li enviaven. Com si els que amb França mercadejaven, no ho haguessin fet per propi interès ans que per a socórrer al poble amic.

Una mostra de lo que diem, la tenim en el següent paragraf, extret d'un article amb el motiu que'ns ocupa:

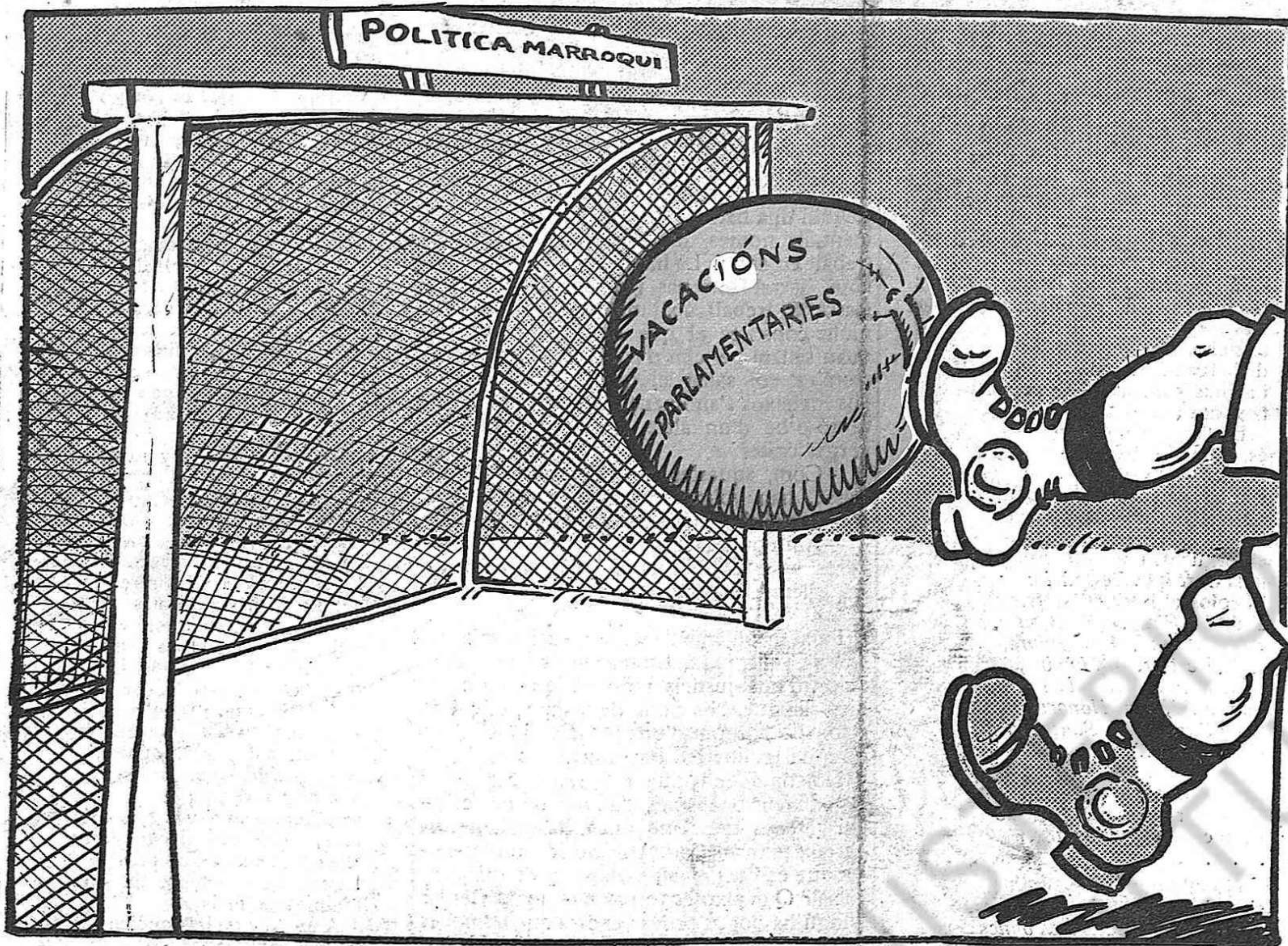
«Cuando estaba Francia en guerra, la agricultura, la industria y el comercio españoles acudían movidamente con sus productos a ayudar a los franceses, aun a costa de la economía nacional.»

Diguin si aquesta manera d'argumentar té cap solta, ni si la reflexió és per a enternir a ningú.

Si els contratemps soferts ens servissin, al menys, d'experiència...

El tancament de Corts

Amb un "xut" bastant bunyol el Govern s'apunta un "gol".

Viandes de Nadal

—Ja és dels forts, aquest turró?

—Que si ho és?... Jo tinc bon dentat i em costa molt de rosegat.

Viatge al voltant del Diccionari

Amlc.—Un home que comparteix la vostra bona o mala sort—la bona, sobre tot.

Angel.—La dona del veí.

Avar.—Imbècil que s'aconsola de morir de fam per tal de guardar ço de què viure.

Bona companyia.—Reunió de persones decentes, que's diverteixen en avorrir-se tots junts.

Demà.—Bé que a ningú pertany, malgrat disposar ne tot el món.

Extravagant.—Un home que té el coratge de dir ço que pensem.

Fatalitat.—La causa de totes les faltes comeses per les dones.

Glassa.—Tela que despulla graciosament una dona ben feta.

Guitarra.—Un instrument sensible que plora quan hom el punteja.

Invàlid.—Tot ço que resta d'un heroi.

Jol.—Tot! Tant com més petit és un personatge, tant més gran és el seu jo.

Peu.—Res no és més seductor que un peuet blanc ben arquejat. No obstant, quan una dona té la cara bonica, un gran peu no la impossibilita pas de fer la seva via.

Recaptadora.—Captaire rica que fa la caritat amb els diners d'altri.

Regal.—Els petits regals conserven la amistat; els grans conserven l'amor.

CARLES NARREY
JOAN CORTÉS PICÓ, trad.

Llegim:

«Ayer se celebró en la Catedral Basílica la fiesta patronal del Gremio de los «Esteves» Quines empentes que hi devia haver! Perquè de segur que no hi capigueren tots.

S'han tancat les Corts, per motiu de celebrar-se les Pàsques.

Podem, doncs, restar tranquils a pesar de les fúries terribles d'En La Cierva.

Quan hi ha bon humor per celebrar el Nadal, senyal evident de que els moros encara no són aquí.

En Francisquet va assistir al gran partit de futbol que's verificà al Estadi l'altre dia.

Ja li convé.

Això dels deports millora la rassa.

Les festes d'aqueix Nadal catòlic, que tan a gust celebren els nostres governants, no han sigut motiu tampoc per a llibertar als centenars de presoners governatius de caràcter polític que geuen a l'ergàstula.

El naixement del bon Jesus no els hi ha tocat el cor.

Què s'hi farà!..

Com que si aqueix Jesus tornava, serien ells els primers de detenir-lo i portar-lo a la Model.

Ha sigut denunciat el setmanari *L'Estevet* per una caricatura atemptatòria al prestigi del «cuerpo de seguridad».

També?

Es dir que la policia és intangible, inviolable, incarcaturitzable?..

Des de quan?

A quins temps hem arribat!..

Pel que's desprèn del moviment polític actual, el comte de Romanones vol, de totes passades, el Poder.

Per mi, que li portin els Reis.

Ja el deixarà ja.

Sobre tot si és un turró d'aquells tan durs de rosegat.

Què portaran els Reis an En Cambó?

Res.

Perquè En Cambó és més que els Reis.

I és ell qui porta regals a les testes coronades.

Fins que's giri la truita.

Servei domèstic.

La senyora, al entrar en el seu tocador, sorprèn a la cambrera empolvant-se la cara.

—Desvergonyida!.. És dir que't serveixes de la meva bronja?

La cambrera amb naturalitat:

—Oh!... No's pensi que em faci gens d'escrúpoll!..

Un predicador anglès, nomenat Swift, gran satíric, digué un dia des de la trona, parlant del tema *vanitas, vanitatum*:

—Hi ha tres menes d'orgull, germans caríssims: l'orgull del naixement, l'orgull de la riquesa i l'orgull del talent. D'aquest últim no us en diré res; perquè no sé que ningú de vosaltres tingui aquest vici.

Per l'autoritat eclesiàstica ha sigut clausurat l'antic Santuari de la Mare de Déu del Coll.

Llàstima, home!

Haguessin esperat que En Lerrox hi portés el seu ex-voto.

Un ex-voto que digués poc més o menys:

«Bajo tu proteccion hice aquí seis meriendas fraternales, me hicieron comer mojama y escabeche, pero llegué a ídolo republicano, y llegaré a ministro de Maura. Otros más burros que yo lo han sido.»

D'AQUÍ POCOS DIES SORTIRÀ EL

ALMANAC

DE

La Campana de Gràcia

per a l'any 1922

El nostre popular ALMANAC conté caricatures polítiques de tota mena, històries verídiques molt negres, articles, contes, versets, etc., etc.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARRER del Oim, número 8